

VERO, DOM, CESARJA!
Domáci Prijatelj.
 VSE ZA
 Zabavno-poučna priloga „Mir-u“.

Leto I.

V Celovcu, 30. maja 1897.

Štev. 10.

Kako se je hudomušni slikar opekел.

(Iz italijanščine prevel: Reberčan.)

Živel je slikar, ne spominjam se ravno v kateri deželi, ki je s svojo hudomušnostjo prekosil vsakogar, in kakor je bil v svoji stroki dobro izurjen, tako je bil tudi vedno tako renčav, da bi bil sam Job nad njim obupal.

Pred vsem drugim je bil najbolj izurjen v slikanju obrazov, tako, da se je zdelo, ko je izdelal podobo, da jo je slikala narava sama; in ko bi bil njegov čopič mogel dati podobam še govorico, moralo bi se bilo reči, da so res žive. On bi bil lahko dobil najboljša naročila iz mesta, pa bil je tako muhast, da je le malokdo hotel imeti z njim opravka.

Vzrok je bil ta, ker je zahteval, da so vsi, ki so se pustili pri njemu slikati, morali kazati takšen obraz, kakoršne volje je on bil. Ako je bil on ravno vesel, ti je ukazal sestiti pred se z nasmehom na ustnih in tako te je potem naslikal skoro do polovice. Če je pa med tem postal drugih mislij in se je kaka žalost pokazala v njegovu duši, je takoj izbrisal celo delo ter hotel, da mu narediš žalosten obraz, in začel je znova. Nikdar ni končal svojega dela, da bi ne bil v teku nekterih dnij večkrat izbrisal slike, kakor je bil ravno volje, tako da se ne ve, kako je mogel kdaj izdelati tako popolne slike, kakor so bile njegove.

Vrh tega ni bilo dobro priti z njim v dotiko, kajti danes te je sprejel z najuljudnejšim obrazom, jutri pa je zopet malo manjkalo, da te ni ujedel ali ti vrgel čopiče in barve v obraz ter škripal z zobmi, kakor kak jezen pes.

Tako je ta slikar po celem mestu zaslovel ne le zaradi svoje umetnosti, ampak tudi zaradi svojega obna-

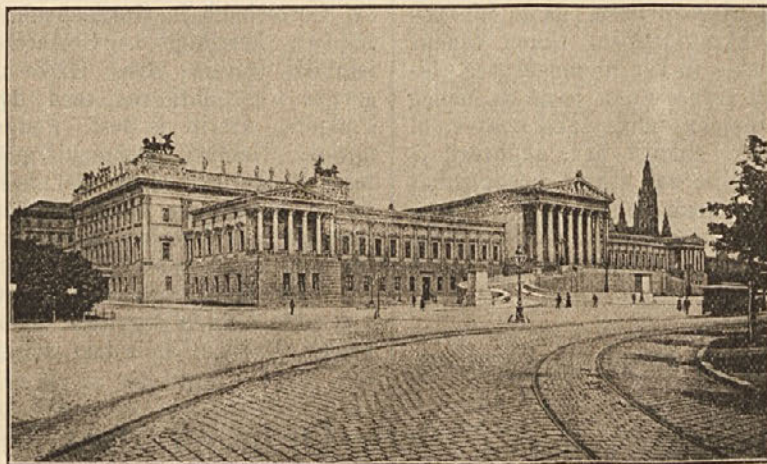
šanja in ni ga bilo človeka, ki bi ga ne bil poznal. Ko se je nekega dne v zbrani družbi ravno govorilo o njem, bil je tam navzoč slučajno tudi neki Pipo, čisto priprost človek, a prav ljubeznjivega obnašanja in v šalah in burkah tako znajdljiv in spreten, da so ga povsod radi imeli ter vprašali po njem. Ko je Pipo to slišal, kar se je govorilo o umetniku, se je takoj odrezal: „Pogum velja, gospodje, jaz se maščujem nad slikarjem za vse tiste, ktere je on v svoji trmi trpinčil, ako me kdo izmed vas za nekoliko ur tako obleče, kakor da bi bil kak prav imeniten gospod.“ „Dà, dà“, odgovarjali so vsi, in takoj se mu je obljubila obleka, v kateri bo lahko nastopil kot kralj, kedar se mu bo poljubilo.

Nato je poslal Pipo, kakor da je prišel ravnokar v mesto, svojega prijatelja, kteremu je bila cela nakanaznana, k slikarju, naj ga tam naznani kot plemenitega in silno bogatega gospoda ter naj mu obljubi več sto tolarjev za sliko.

Cvenk tolikih srebrnjakov je slikar pač rad slišal. Vrh tega je še lahko upal na posebne darove, kar je razvidel iz tega, kar

mu je sluga zatrjeval, da imenitni tujec v celi Evropi ni našel slikarja, ki bi ga znal dobro zadeti, in da je, ko je slišal o njem, takoj preplul široko morje in se pripeljal daleč po suhem, da bi dobil svojo sliko od njegove roke. — Najbolj jezavi in najsurevješi ljudje postanejo lahko dobre volje, če se jim obeta obilo denarja in če se vstreza njihovi častilakomnosti. Tako se je zgodilo tudi s slikarjem.

Naredila se je pogodba. Ko se je približal določeni dan, podal se je Pipo k umetniku, oblečen kot vojvoda. Spremljala ga je cela vrsta služabnikov. Slikar ga je seveda kar najuljudneje sprejel; Pipo pa mu je bil jako prijazen in milostljiv, hvalil njegovo slovečo

umetnost, se potem vsedel in potegnil iz žepa zlato uro ter jo pustil biti, da bi vedel, — tako je rekel — kdaj se bo delo pričelo; roke pa je držal tako, da se je videlo, koliko dragocenih prstanov se mu sveti na prstih.

Slikar je v duhu znova prešteval tolarje, in toliko bolj gotovo si je mislil, da jih že ima, ker se mu je zdelo kaj lahko posneti obraz imenitnega gospoda. Pipo je namreč imel široko obličje, polno značilnih potez in obrunkov, tako, da bi ga bil lahko vsakdo z oglom narisal; usta so bila velika, ustnice debele in barva močno zarudela; oči je imel velike in modre, nos čudno dolg.

Toda stvar ni bila tako lahka, kakor je bil mislil slikar. Pipo je imel neko posebno zmožnost, v kateri se je še nalašč dobro izuril, da bi ž njo povzročeval smeh. Mogel je namreč konec svojega nosu, kedarkoli se mu je poljubilo, s svojo roko zavrteti ali na desno ali na levo, in nos je ostal, kakor da bi bil tako vzrastel, zavihan na to ali na ono stran, dokler je Pipo hotel.

Pipo se je torej vsedel in se držal ravno tako, kakor je želel slikar in ta je pričel svoje delo; pogledal je obraz, pogledal platno, potegnil z roko; prvi obrisek je bil že skoro gotov. Pipi se je zdelo, da je čas; dotaknil se je skrivaj s prstom svojega nosu ter ga zavil na stran. Ko je slikar zopet pogledal v obraz, in videl to spremembo, je osupnil, češ: sem bil li slep? Kaj sem bil počel do zdaj? Nekoliko časa je strmел, mel si oči in — molčal; ko je pa videl, da je nos ostal zavit na stran, in ker je mislil, da je zmota njegova, je tudi molčé izbrisal sliko. Pipo je sedel na ta način zraven dve uri in podoba je bila že skoro v drugič dodelana. Tu pa tam je stopil na prste, da bi si jo ogledal in ko se mu je zdelo primerno, se je znova dotaknil nosa in ga zavil ravno na nasprotno stran, kjer je stal, kakor vzdian. Slikar je gledal ter pozabljal že sam sebe; zdelo se mu je, da je izgubil pamet. Toda obljubljeni tolarji so uplivali tako močno na njegovo dušo, da je bil potrpežljiv in je odslej še dvakrat izbrisal sliko; vendar naslednje je izgubil potrpljenje in ker ni mogel več gledati nosu, ki nikdar ni stal trdno, vrgel je na tla čopiče in platno, ter zaupil: „Zlodej naj slika take nosove, ki se vedno premikajo!“ „Taki slikarji pa“, odgovoril je Pipo, „ki niso nikoli prave volje, naj drugih nosov slikat ne dobijo!“ In razšla sta se, vsak po svoji poti; jeden s svojimi muhami, on s svojim premakljivim nosom; jeden preklinjajoč, oni smijoč se nad ravno minulim dogodkom.

Nekaj o slovenskih krajevnih imenih na Koroškem.

(Dalje.)

III. Krajevna imena po legi, okolici itd.

Kakor smo že omenili, nadevali so novi naselniki korotanski seliščem tudi imena, vzeta od lege. Vasi, ki so jo postavili na bregu, rekali so „na Bregu“, in govorili tako-le: Kam greš? „Na Breg; kje si bil?“ „Na Bregu“. Najnavadnejša debbla hočemo v sledečih vrsticah našteti.

1. Breg. Nič manj ko devet vasij nosi to ime. Nemške listine jih predstavljajo navadno z: „Rain, am Rain.“ V Krški dolini, ktera je zdaj trdo nemška, nahaja se še okoli leta 1500 kmet, ki se je imenoval: „Brieger am Brieg = Bregar na Bregu“; dandanes se pravi tej vasi: Unter-Rain. — Od tega debbla izvajajo se tudi imena: Brežič, Brežnje in Pobreže, kar se nemško glasi „Pubersdorf“, in Pobersach pri Paternijonu.

2. Brdo. Ta beseda je že izginila po Koroškem iz národnega govora, samo v krajevnih imenih še živi. Več vasij ima ime Brdo, Brde (= Brda). Na Brdu, Brdinje, Brdinovec, Zabrdá, Zabrdice, Verditz (= Brdice) sedaj nemška vas, Dolgo Brdo. Leta 961. beremo v neki listini: „Zuuetlo brudo = Svetlo brdo“, zdaj prejkone vas „Zwattendorf“ v Glinjski dolini. Tudi nemška imena Warten, Warta, Wurz spadajo pod to deblo (Brdo, Brdec).

3. Dober. Dobropolje, v Dobrópoljah, nemški „Tröpelach“.

4. Dol. Dolje, Doljani ali kakor nareče govori: Dule, v Dulah, Dúlani. Na slovenskih tleh stoji kakih 16 vasij s tem imenom. Nemci naredili so: Döllach, Dellach, Dielach, Duellach, kterih smo našli 11. Nemški Duel je slovenski Dol, istotako Dolz = Dolec. Dolič, Podólec, Črezdol (nemški „Tschresthal“; polovica je predstavljena, polovica pa ne). Zádole (Zadóljani), Doline, Dolinčice, Dolintschig, Döllnitz (= dolinica), Dolnja ves, Dolinja ves, Dolgraben, Dolling (= dolnik), Dalling; vsa ta imena izpeljana so od omenjenega debbla.

5. Draga. Dražica, Drasach (= v Dražah), Drasnitz, Drasendorf.

6. Gat pomeni v staroslovenskem isto, kar draga; odtod ime nemške vasi Gatschach = v Gačah (Gatjanin = Gačanin; v Gačaneh = Gačah).

7. Glina. Odtod Glinje, nemški Glein in Leinach iz Gleinach, Gleinitz (= glinica) ime vode v Melanski dolini.

8. Gol. Golica, gora v Karavankah in ime za nemški „Koralpe“.

9. Gora. Našli smo šest vasij tega imena. Navadno govori národ: na Gori, na Goro. Odtod Gorjani ali Gorje, kterih je tudi šest; na nemških tleh jim pravijo Góriach. Górica, teh je 8. Goriče, Goričani, nemški Górtschach in Goritschach; našli smo jih 18. Góričica, kterih je 6. Gorinčiče imenujete se dve vasi, istotako Gorčiče dve. Gorenče iz: Gorinče. Medgorje, ker leži vas med dvema gorama. Nagoriče, Podgora, kterih je šest, Podgorje ali Podgorjani, Podgorica. Nemški „Poppichl“ piše se l. 1488. Podagrutz, torej Podgorica; drugi del besede se je prestavil, prvi pa ne, kakor smo videli pri besedi Črezthal in Črezdol. Pregern = Predgorje. Zagorje. Sagritz na nemških tleh (domovina našega škofa) je slovenska Zagorica. Mala Gora.

10. Grič. Nemška vas Gritschach = Gričah.

11. Gruča = gruda. Nemška in Slovenska Gruča pri Št. Pavlu v Labodski dolini. (Dalje sledi.)

Državna zbornica na Dunaju.

(S podobo.)

Podoba na prvi strani kaže nam veliko palačo, v kateri se zbirajo avstrijski poslanci, da tam sklepajo o potrebah in zadevah avstrijskih národov. Prevažni in osodepolni so ti sklepi ne le za posameznike, marveč za vse ljudstvo, za razne národe. Tú delajo nove postave, določujejo nove davke in sklepajo o stvarih, ktere globoko segajo v duševno življenje národov.

Palača je zidana jako lepo v starem grškem (klasičnem) slogu, z velikimi dvoranami za zborovanja in s postranskimi prostori za posvetovanja in druge potrebe. Najnamenitejša je velika dvorana, v kateri se vršijo glavne seje. Tú se mnogo govori in sklepa, le predstokrat pa tudi mlati prazna slama.

Tudi o osodi slovenskega národa in jezika se mnogo-krat govori ter sklepa na tem mestu. Dal Bog našim poslancem moč in vstrajnost, da prav krepko povzdigu-jejo svoj glas za naše pravice in koristi, ter dosežejo za nas ugodnih sklepov.

Kraljici majnika.

Čistější, kot majevo solnce,
Milejša, kot šmarnice cvet,
Krasnejša, kot vse si lepote,
S kterimi svet je odet.

Sedaj, ko v vznúbeni naravi
Proslavlja Te sleherna stvar;
Krasimo Te, venčamo s cveti,
Srcé Ti poklanjamo v dar.

Pozdravlja Te cvetje na trati,
Pozdravlja zeleni Te log,
Oznanjajo pevci na vejah,
Kako Te povišal je Bog.

Na zemlji v proslavljanje Tvoje
Posvêčen prelepi je maj —
Da večni slavili bi majnik
Kraljica presveta nam daj.

Bogdan.

Ciganove sanje.

Cigan je šel z motiko čez ramo po stezi v sosedno vas. Ko pride k njivi, na kateri je rastel krompir, vidi gospoda s puško. V tem iz njive skoči zajec in gospod pomeri na njega. Tudi cigan pomeri z motiko na zajca in ko gospod puško sproži, vsklikne cigan na vse grlo: „Bum, že leži; ga že imam!“ ter leti na njivo, da bi si ustreljenega zajca vzel.

„Oj, cigan!“ vpíje gospod, „le pusti zajca! Mislim, da ga nisi z motiko ustrelil!“

Cigan ni prišel v zadrego, ampak je rekel pogumno: „Dà, žlahtni gospod, včasih tudi motika sproži; in moja je res sprožila in zajca ustrelila, torej je zajec moj!“

Gospodu je ciganov odgovor ugajal in zato reče: „Vêš kaj? Jaz zajca vzamem in še danes ga pustim speči; in kteremu izmed naju se bodo to noč najlepše sanje sanjale, ta zjutraj dobi pečenega zajca.“

„Hm,“ reče cigan; „lahko je žlahtnemu gospodu lepo sanjati, ko spi v lepi, topli, mehki postelji, ali kako se meni more lepo sanjati, ko moram spati v uti na trdi zemlji!“

„No, nič ne dé,“ pravi gospod, „pojdeš z menoj, dobiš večerjo in bodeš imel pri meni toplo in mehko prenočišče, da bi se ti najlepše sanje sanjale.“

Šla sta torej v gospodovo hišo. Gospod je dal zajca kuharici in ukazal je, zajca še do večera speči in za drugi dan shraniti. Cigan je sedel pri ognjišču, marsikaj je povpraševal in govoril ter gledal, kako kuharica zajca peče. Ko je bil zajec pečen, vdihoval je cigan duh od pečenega zajca, da so se mu sline v ustih zbirale. Ko se je navečerjal, napravila mu je kuharica na klopi pri peči posteljo, da bi mogel dobro spati. Komaj je cigan zlezal na svojo posteljo, delal se je, kakor da bi spal, ali z očmi je zmirom mežurkal in pazil, kam bode kuharica dala pečenega zajca. Ta si je mislila, da cigan trdo spi, in zato je zajca vzela, položila ga v kuhinji s ponovo vred na polico in šla. Ljubi cigan je pa hitro vstal, zajca tiho vzel in celega snedel, samo kosti je na ponvi pustil in se je zopet vlegel. Spal je, kakor bi ga ubil, do zjutraj.

Zjutraj na vse zgodaj pride gospod v kuhinjo, ko si je cigan ravno oči mël. Ko zagleda gospoda, skoči po konci.

„No, cigan“, reče gospod, „povej, kaj se ti je lepega sanjalo?“

„Ah, žlahtni gospod,“ odgovori cigan, „mislim, da se ne spodobi revnemu ciganu, da bi imel prvo besedo;

izvoli naj žlahtni gospod najprej povedati, kaj se mu je sanjalo, in potem pride še le vrsta na me.“

„No prav“, pravi gospod, „tedaj jaz ti najprej povém, kaj se mi je sanjalo. Sanjalo se mi je, da sem se sprehajal med samimi dišečimi rožami in da sem videl zlato lestvico, ki je segala do nebes in po tej lestvici sem šel v nebesa . . .“

„Glej, glej, žlahtni gospod“, seže mu cigan v besedo, „in meni se je sanjalo, da sem od daleč gledal, kako žlahtni gospod gre v nebesa in da sem sam sebi rekel: Ta gospod je že v nebesih, nikdar se ne bode več vrnil na zemljo; in zato sem tudi že zajca snedel, ker žlahtni gospod ga ni mogel več v nebesih jesti.“

Ta prebrisani odgovor se je gospodu tako dopadel, da je ukazal dati ciganu še kos slanine in poslal ga je domú; samo to je še opomnil: Ne predrzni se še kedaj zajca streljati z motiko, in imeti tako resnične sanje.

Iz slovaškega. — Svečan.

Spomladni cvet.

12. Vrtni mak. (*Papaver somniferum*.)

„Kdo bi zmiraj vodo pil, to ne more biti.“ Tako si misli marsikdo, in si poišče kozarec dobrega vina. Dragi moj! Če ga piješ pametno, zdravje ti hranilo bo. Hudi so pa nasledki, če se kdo vina preveč naliže. Moči ga zapuščajo, da se opoteka, in da kaže svojo pijanost vsem ljudem. — Kdor vina nima ali ga kupovati ne premore, se mnogokrat obrne do žganja. Nasledki žganja so pa še hušji. Žgana voda ljudem pamet zmede, in nareja iz ljudij divjake. Na stara leta sili pijanca slabost in bolezen, tudi ga tare uboštvo. — Posebno žalostni so pa nasledki tistega pijanstva po jutrovih deželah, ko namestu tobaka puhajo opij, ki je v majhne kroglice strjen. Ta je močno omoten, slabi in upijani človeka tako, da postane ves shujšan in podrt. Ker pa človek ne pusti več tega užitka, če se mu je enkrat udal, zato pada pred časom v grob.

Ta nevarni opij se dela iz navadnega maka, ki ga imamo pri nas zavolj lepega cveta in zavolj dobrega ter oljnatega semena. V jutrovih deželah, kjer je mak doma, vzlasti v vzhodni Indiji, zarezujejo nezrele glavice, da teče iz njih mleček, ki posušen daje močno omamljivi, opij imenovani, strup. Ta je sicer tudi imenitno zdravilo, vzlasti čutnice pomiri in spanje prisili. Če ga vzameš preveč, lahko tudi za vselej zaspiš.

13. Navadni vresek. (*Calluna vulgaris*.)

Za kmeta in gospoda enako mikavna je reja pridnih bučelic, ki nam nabirajo sladko strd in nam napravljajo beli vosek. Človek bi sedel ves dan zraven njih pa gledal njih pridno gibanje. Vsaka bučelica ima svoj opravke, vsaka hiti na svoje delo. Njih živež je sladka strd, katero nabirajo po cvetju raznih zelišč in hranijo v belem satovju. Že na prvo spomlad hitijo na hribe in solnčne gorice, kjer raste in cveti navadni vresek, prava paša bučelicam, ki na dolgo in široko pokriva nerodovitna peščena tla.

Ker vresek že zgodaj cvete poganja, in ker čez celo leto bogato cveti, zato je bučelarjem tako priljubljen. Vres varuje zemeljsko rušo nekako vetra in plohe, in to je menda njegova največja korist. Kmet sploh ne vé kaj ž njim početi, le za živinsko steljo ga poseka in spravi domu.

Fr. R.

Gospodarske stvari.

Sadjerejčeva opravila meseca maja in junija.

Požlahtnovanje se nadaljuje. Posebno se priporoča cepljenje jabolk in hrušek v precep za kožo, ki se sedaj že lepó maji. Pregledati se morajo vsi dose-danji cepljenci. Če so se prijeli, odkroti vse divje poganjčice (mladike) od spodaj, da cepiči bolj živo rastejo. Kar se ni prijelo, se more še na novo požlahtniti, dokler imaš zlahtnih cepičev pri roci, da niso preveč pognali, naj bi bil spodaj divjak še tako napredoval v rasti. Dalje moraš v drevesnici, kakor tudi po sadnem vrtu, vsaki teden skrbno pregledati, če ne najdeš drevesnih škodljivcev, posebno gosenic, ktere je treba neprenehoma odstranjevati in pokončevati. Presajenim drevesom naj se pridno priliva, zemlja okoli dreves se naj zrahlja. Stranske mladike sadnih dreves naj se okrajšajo. Tudi poglej, ali drevesa spodaj pri koreninah ne poganjajo ter odstrani vse divje poganjčice. Najbolje storiš, če zemljo okolo debla malo odbrskaš in izrastke tik korenin odrežeš ali z malo sekirico odsekaš. Ne puščaj tega nikdar v nemar, posebno pri hruškah in češpljih, ker taki izrastki drevó zeló slabijo. Drevesnico je treba tudi opleti in pridno izruvatí plevel. Torej na noge po drevesnici in po sadnem vrtiču.

V. J.

Drobiž.

Pomilovanja vredni milijonarji. Mnogi ljudje zavidajo srečno življenje največjim bogatinom svetá, kateri imajo milijone denarja. A v resnici večina prvih bogatinov ne živi srečno v kljubu vsem neštevilnim kopicam denarja, lepoti svojih palač in vsemu razkošju svojih hiš. Tako na primer najbogatejši mož v Chicagu Filip Armour, ki vsak hip more dati dvajseterim tovarišem kot dar bankovne nakaznice na 25 milijonov dolarjev, trpi že dolgo let velike bolečine v želodcu, tako da ne more nič družega zavžiti, kot mleko. Ta mož, ki je obogatel z delanjem mesenih konzerv, sploh mesa ne more jesti; njegov život je sam kostnjak, ktereга se vsak ustraši. — Ustanovitelj in izdajatelj jednega izmed največjih ameriških dnevnikov „New-York World“, Josip Pulitzer, je vsled velikega napenjanja očíj z vednim čitanjem popolnoma oslepel in zdaj živi nesrečno življenje slepeca v obupanju. — Znani „kralj srebra“, John Mackay, ima v obeh nogah skrnino in bramorko tako, da mu morajo zdravniki odrezati obe nogi. — Bratje Rochefeller, koji so pred nekoliko leti prišli v New-York kakor revni fantje, a imajo danes že 1500 milijonov dolarjev premoženj, so zavolj samih skrbij in lakomnosti le „stroji za nabiranje denarja,“ kakor jim Amerikanci pravijo. Ti bogatini si ne privoščijo niti jedno uro počitka in zavoljo svoje lakomnosti živijo tako borno, da njih najbolj zadnji uradnik boljše živi. Oni bogatini imajo lepe konje, ali dozda niso se še z njimi vozili. Njih soproge se ponašajo z dragocenimi biserji, ali dozda niso jih še imele na vratu, vse imajo skrbno zaprte v blagajnicah. — Največji bogatin celega svetá, Kornelij Vanderbilt, se je hotel že davno obesiti, ker mu je njegova mlada žena postala nezvesta in je pobegnila v nekim gledališnim igralcem v Evropo. — Tako nesrečno živi še cela vrsta velikih bogatinov; zató jim ni treba zavidati njih

bogastva, ktereга ne morejo porabiti, kakor bi hoteli, in so gotovo tem bolj nesrečni, čim več imajo pomagal za srečo.

—eč—

Človek. Zdrav človek tehta po letu nekako 2 kilograma manj kot po zimi. Zvečer smo nekako 2 cm. manjši kot zjutraj. Naše srce vdari v jedni uri nekako 4500 krat ter kri s toliko urnostjo goni po žilah, da vsa kri v človeškem telesu vsako minuto nekako 18 krat pride skoz srce.

Ob katerem času dneva umrje največ ljudi? S tem vprašanjem se je že več učenjakov pečalo, in so po mnogih opazovanjih našli, da jih največ umrje zjutraj med 4. in 10. uro. Tako so na Angleškem v mestu Glasgow našeli med 13.000 slučajev smrti največ takih med 4. in 10. uro. Dr. Schneider v Berlinu je naštel med 57.000 mrličev, največ slučajev med 4. in 8. uro. Berens v Filadelfiji pa največ med 6. in 7. uro.

Uganke.

I. Besedotvornica:

rana, veča, dnina, godba, dam, ime, pik, oje, pust, eva, mara, rak, ilj, nota, ol, bel, juha, anka, niža.

Postavi pred vsako besedo novo črko tako, da dobiš nove pomene. Prve črke po vrsti naprej povejo ti potem slovensko geslo.

—rč

II. Zastavice.

1. Govorim, pa nimam jezika, kličem, pa nimam pljuč; veselim se in žalujem z ljudmi, pa nimam nobenega srca. Kdo sem?
2. V katerem mesecu sneš najmanj kruha?
3. Ktera žival ima kosti od zunaj meso pa od znotraj?
4. Kdo gré preko vode in se ne zmoči, preko trnja in se ne zbode?

Rešitev v prihodnji številki.

Rešitev ugank v 9. številki.

Črkostava:

<p>S</p> <p>J I j</p> <p>s l o v o</p> <p>p r a v e r a</p> <p>S l o v e n i j a</p> <p>s l a n i n a</p> <p>d n i n a</p> <p>r j a</p> <p>a</p>	<p>Čveterokotnici v št. 8. so rešili: Jož. Kulnik, Podgoró; Helena Holmar v Gospi sveti; J. Rabič na Dobravi; Štef. Klacer na Gori pri Vetrinju; P. Poyoden v Št. Kancijanju.</p> <p>Črkostav v št. 9. so rešili: P. Snedec v Libučah; J. Wang v Beljaku; Olga in Marička Prontove na Ziljski Bistrici; J. Kulnik, Podgoró; Sl. Povše v Krajih; M. Bobnar v Lahovičah; L. Kuhar v Kotljah.</p>
--	--

Smešničar.

* **Ognil se je.** „Stari krokar, posodi mi 10 gld.“ — „Mi je prav žal, toda nimam ničesar pri sebi.“ — „Pa doma?“ — „So vsi zdravi; dober tek!“

* **Opravičeno.** Zagovornik: „Res je sicer, da je obtoženeč psoval soseda z ‚volom‘, toda to ni nikako razžaljenje, če pomislimo, kako je poskočila cena govejega mesa.“

* **Glavo zgubil.** Oče vpraša učitelja: „Kako se pa kaj moj sinek v šoli učí?“ — Učitelj: „Še velja; pa glave nima!“ — Oče: „Kaj glave nima? Ali jo je zgubil?“

* **Selka v štacuni v Celovcu:** „Tako hadreo (ruto) mi dajte, ki bo pet rajniš veljala, pa v popirju zavita!“

Lastnik in izdajatelj Gregor Einspieler, zupnik v Podklostru.

Odgovorni urednik Iv. Terselič.

Tiskarna družbe sv. Mohorja v Celovcu.